

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Kolcuna a sudcov JUDr. Martina Vladika a JUDr. Viery Petrikovej v právnej veci žalobkyne : **E. V.**, bývajúca v B., zastúpená JUDr. M. H., advokátom v B., proti žalovanému : **Mestská časť Bratislava – Ružinov**, Bratislava, Mierová č. 21, o **náhradu škody na zdraví a náhradu za stratu na zárobku**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 21 C 172/2002, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 7. apríla 2009 sp.zn. 15 Co 42/2008, 15 Co 43/2008

t a k t o :

Dovolanie **z a m i e t a** voči výroku o príslušenstve pohľadávky.

Dovolanie **o d m i e t a** voči potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni trovy dovolacieho konania v sume 222,23 € do 3 dní do rúk alebo na účet JUDr. M. H..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II (v poradí druhým rozsudkom) rozsudkom z 17. októbra 2007 č.k. 21 C 172/2002-203 uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni 150 216, -- Sk a náhradu trov konania vo výške 83 642,80 Sk, všetko do 15-tich dní po jeho právoplatnosti. Zaviazal žalovaného zaplatiť Slovenskej republike zastúpenej Okresným súdom Bratislava II náhradu trov štátu 8 800,-- Sk do 15-tich dní po právoplatnosti rozsudku. Zaviazal ďalej žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 7 510,-- Sk do 15-tich dní po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým stanovil pasívnu legitímáciu žalovaného v tomto konaní je toho názoru, že žalovaný ako subjekt

porušil právnu povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. a nezabezpečil schodnosť chodníka, na ktorom utrpela žalobkyňa v dôsledku pošmyknutia sa na jeho zľadovatenom povrchu úraz. Tým je daná príčinná súvislosť medzi konaním, resp. nekonaním žalovaného spočívajúcom v nezabezpečení riadnej schodnosti chodníka a vzniknutým následkom – vyššie špecifikovanou škodou, ktorá vznikla žalobkyni. Pri určení rozsahu škody na zdraví žalobkyne vychádzal zo znaleckého posudku, ktorým bolo stanovené bodové ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne. Na základe uvedeného zaviazal žalovaného na zaplatenie 18 000,-- Sk, čo zodpovedá finančnému vyjadreniu za bodové ohodnotenie bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne a 132 216,-- Sk ako náhrady na stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti žalobkyne. Je toho názoru, že u žalobkyne nie sú splnené kritériá stanovené v § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. a nezistil ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by prichádzalo do úvahy mimoriadne zvýšenie. Je nepochybné, že následky pracovného úrazu sú u žalobkyne trvalé, čo jednoznačne vyplýva zo záverov znaleckého posudku a tieto narúšajú v značnej miere komfort žalobkyne vo všetkých oblastiach jej života. Má však za to, že tieto následky u žalobkyne spočívajúce v sťažení spoločenského uplatnenia boli v dostatočnej a primeranej miere odškodnené vyplatením sumy 9 600,-- Sk.

Následne Okresný súd Bratislava II doplnčiacim rozsudkom z 6. februára 2008 č.k. 21 C 172/2002-214 vo zvyšku návrh zamietol. V odôvodnení uviedol, že v súlade s ustanovením § 166 ods. 1 O.s.p. rozhodol o návrhu žalobkyne v časti úroku z omeškania. Je nepochybné, že žalovaný sa nemohol dostať s plnením do omeškania, nakoľko osvedčenie samotného nároku žalobkyne ako aj výška plnenia záviseli od rozhodnutia súdu a teda až počnúc právoplatnosťou rozhodnutia súdu o návrhu žalobkyne vo veci samej začne žalovanému plynúť lehota, v ktorej bude povinný zaplatiť žalobkyni priznanú pohľadávku.

Na odvolanie žalobkyne a žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 7. apríla 2009 č.k. 15 Co 42/2008-241, 15 Co 43/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v znení doplnčacieho rozsudku v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 150 216,-- Sk a náhrady trov konania vo výške 83 642,80 Sk, povinnosti náhrady trov konania štátu a súdno-poplatkovej povinnosti potvrdil. V časti napadnutého rozsudku v znení doplnčajúceho rozsudku týkajúcej sa príslušenstva zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 16,5 % ročne z dlžnej istiny od 10.9.2002 do zaplatenia, do 3 dní. V napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov

doplňacieho rozsudku tento zmenil tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Uložil žalovanému zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vo výške 665,41 € do rúk JUDr. M. H., do 3 dní.

Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa týkajúcim sa pasívnej legitímácie žalovaného. Poukázal na to, že žalovaný okrem spochybnenia vecnej pasívnej legitímácie z iných dôvodov správnosť rozsudku súdu prvého stupňa nenapadol. Uzavrel, že rozsudok súdu prvého stupňa v znení doplňacieho rozsudku v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni istinu, trovy konania, povinnosť náhrady trov štátu a súdno-poplatkovej povinnosti je vecne správny a preto ho v zmysle ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdil.

Konštatoval, že doplňací rozsudok súdu prvého stupňa v časti príslušenstva ako aj náhrady trov konania nie je správny. Úrok z omeškania zistený je podľa § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 OZ plne opodstatnený tak v časti náhrady škody na zdraví, ako aj v časti náhrady straty na zárobku, kde rozhodnutie súdu má len deklaratórny charakter a nárok na plnenie vzniká ex tunc a žalobkyni patrí náhrada od 10.9.2002, keďže jej nárok na plnenie vznikol skôr ako rozhodnutím súdu a uplatnila si ho u žalovaného listom zo dňa 3.9.2002 odoslanom dňa 4.9.2002 so stanovenou lehotou na plnenie do 9.9.2002. Diskontná sadzba podľa Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. bola ku dňu 10.9.2002 8,25 % a jej dvojnásobok 16,5 %, teda vo výške uplatnenej žalobkyňou.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.a/ a c/ O.s.p. Namietal, že na odvolacom pojednávaní dňa 7.4.2009 mu bolo odňaté právo konať pred súdom, keďže mu bolo ako účastníkovi odopreté právo na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci. Taktiež z obsahu zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom vyplýva, že účastníci nemali možnosť predniesť záverečné vyjadrenia. Namietal taktiež, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke pasívnej legitímácie žalovaného. Navrhol, aby dovolací súd rozsudky súdov prvého a druhého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania vo výške 222,23 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť (ide o dovolanie žalovaného proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v znení dopĺňacieho rozsudku v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 150 216,-- Sk a trovy konania vo výške 83 642,80 Sk ako aj povinnosti náhrady trov konania štátu a súdno-poplatkovej povinnosti).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok (potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu) nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa

nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačne, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalovaný vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

K odňatiu možnosti žalovaného pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd mu znemožnil realizáciu procesného práva zhrnúť na záver svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci a že účastníci nemali možnosť predniesť záverečné vyjadrenia.

Podľa § 118 ods. 4 O.s.p. ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. I keď toto ustanovenie predsedovi senátu neukladá, aby pojednávanie formálne ukončil, musí, ak podľa jeho názoru je už jeho predmet vyčerpaný, účastníkovi dať možnosť predniesť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Ide o neodňateľné právo účastníka a ak mu ho súd odoprie, odníme mu možnosť konať pred súdom a realizovať procesné práva účastníka konania.

V „záverečnéj reči“ môžu účastníci (rovnako ich zástupcovia) zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj návrh na vykonanie dokazovania z hľadiska jeho úplnosti, zákonnosti a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Vyjadriť sa môžu nielen k skutkovej stránke veci (z akých skutkových záverov mal súd vychádzať), ale tiež k právnej stránke veci (môžu uviesť, ako by mal súd vec posúdiť po právnej stránke). „Záverečnú reč“ nemusí predniesť osobne účastník konania, môže ju za neho predniesť jeho zástupca. Podstatný obsah „záverečných rečí“ treba uviesť do zápisnice o pojednávaní. Spravidla je na „záverečnú reč“ vyzvaný žalobca pred žalovaným, je však na úvahe predsedu senátu, kedy účastníkov vyzve, aby predniesli „záverečné reči“ a v akom poradí im udelí slovo.

„Záverečnou rečou“ nie je však len ten procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označovaný aj formálne. Za „záverečnú reč“ možno aj bez tohto formálneho označenia považovať aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 7. apríla 2009 (č.l. 234 spisu) oboznámil obsah spisu, umožnil žalovanému (jeho právnenému zástupcovi) predniesť a bližšie odôvodniť odvolanie. I keď z tejto zápisnice nevyplýva, že by účastníci urobili procesný úkon výslovne označený ako „záverečná reč“, predsa len je z nej zrejmé, že odvolací súd vytvoril žalovanému možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzoval nedôvodnosť žaloby. Žalovaný túto možnosť využil, vysvetlil otázku vlastníctva komunikácie, resp. chodníka ako stavby, dôvodil, prečo podľa nich nie sú pasívne v predmetnom spore legitimovaní. Súd mu umožnil predniesť aj návrh, ako má byť v odvolacom konaní rozhodnuté. Uviedol, že navrhuje zmenu a zamietnutie napadnutého rozsudku. Obdobne navrhuje rozhodnúť aj v časti náhrady trov rozsudku, v časti v ktorej bol rozsudok doplnený.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd žalovanému neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovanému proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto časti jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti

rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Čo sa týka dovolania žalovaného voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o príslušenstve pohľadávky, proti tomuto výroku je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), keďže ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, dovolací súd však dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je opodstatnené.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

Z dovolania je zrejmé, že za základ tohto opravného prostriedku je dovolateľom považovaný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm.a/ O.s.p. (v spojení s § 237 písm.f/ O.s.p.). Dovolateľ sa na podstatnej časti dovolania snaží vysvetliť, ako a s akými procesnými dôsledkami mu postupom odvolacieho súdu bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať.

Ako už bolo hore uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd žalovanému neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu ich právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.).

Rovnako vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmal dovolací súd ďalej, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou konania. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá

zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Z dovolania nevyplýva, že by dovolateľ namietal vadu takejto povahy a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. preto nie je daný.

V dovolaní sa namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolateľ síce formálne namietol existenciu tohto dovolacieho dôvodu, obsahovo ale ničím nevysvetlil (ohľadne výroku o príslušenstve pohľadávky) aký omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav má na mysli, ktorý právny predpis nepoužil odvolací súd správne, alebo ktorý nesprávne interpretoval, alebo ktoré nesprávne závery vyvodil zo správnych skutkových záverov.

Dovolateľ musí v zmysle § 241 ods. 1 veta prvá O.s.p. v dovolaní popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje jeho opravný prostriedok, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa toto rozhodnutie napáda, prípadne ktoré dôkazy by sa mali vykonať na preukázanie dôvodov dovolania a čoho sa dovolateľ domáhal. Dovolateľ vo svojom dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie celého rozsudku odvolacieho súdu, v dôvodoch však namieta nesprávne právne posúdenie potvrdzujúceho výroku odvolacieho súdu vo veci samej, kde spochybňuje pasívnu legitimáciu žalovaného, ohľadne príslušenstva pohľadávky sa v dôvodoch dovolania nezmieňuje.

Pre zákonu zodpovedajúce uplatnenie dovolacieho dôvodu nie je postačujúce, keď dovolateľ v dovolaní len označí niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm.a/ až c/ O.s.p. (napr. tým, že poukáže na označenie ustanovenia zákona alebo odcituje jeho text). Ustanoveniu § 241 ods. 1 O.s.p. zodpovedá a ním uloženou osobitnou náležitostí dovolania vyhovuje len také dovolanie, v ktorom sa konkrétne uvádza, z ktorých dôvodov sa

napáda rozhodnutie odvolacieho súdu. Predpokladom toho je, že dovolateľ popíše (špecifikuje) okolnosti, z ktorých usudzuje, že určitý dovolací dôvod je daný, a že dostatočne konkrétne uvedie, v čom vidí nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak dovolateľ podáva dovolanie z dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., nestačí len samotné poukázanie na označenie (alebo text) tohto zákonného ustanovenia; nevyhnutnou náležitosťou dovolania je v takomto prípade vymedzenie, ktorý právny záver a z akých dôvodov nepovažuje dovolateľ za správny. Pokiaľ v dovolaní chýba táto (osobitná) náležitosť, nie je (vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom) vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto „uplatneného“ dovolacieho dôvodu. Žalovaný, tým že v dovolaní neopísal okolnosti, z ktorých vyvodzuje nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (týka sa to príslušenstva pohľadávky), sám znemožnil dovolaciemu súdu preskúmať správnosť rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci, na ktorom spočíva jeho rozhodnutie.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolateľom riadne uplatnený dovolací dôvod nie je daný – žalovaný napadol rozsudok odvolacieho súdu (jeho zmeňujúci výrok o príslušenstve pohľadávky), ktorý nebol vydaný v konaní postihnutom procesnou vadou v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Ďalší dovolací dôvod ale dovolateľ neuplatnil spôsobom, ktorý by zodpovedal § 241 ods. 1 a 2 písm.c/ O.s.p., preto sa dovolací súd nemohol zaoberať správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska správnosti právneho posúdenia veci, na ktorom toto rozhodnutie spočíva. Najvyšší súd Slovenskej republiky neopodstatnene podané dovolanie žalovaného do výroku o príslušenstve pohľadávky zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia z 19. novembra 2009 k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm.c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej do 31.5.2010). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 180,91 €, čo s DPH vo výške 34,37 € a náhradou

výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky, t.j. 6,95 €) predstavuje spolu 222,23 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová